

Play ... Common play that song ... Play it all night long ... Just turn it up and turn me on (for me) ... Play
Common dj play that song ... You know that it turns me on ... Dj just play that song cause I want to be dancing all night long

NAJLON KOT GLASBENA ZVRST

Poleti 2006 sva šla z Blanko v Izolo k Žigu. To je bila ena posebna ekspedicija. Tudi umetniško izobraževalna.

Enkrat nas je Blanka peljala k njenemu učitelju bobnanja, Ivanu iz Hrvatitov. Poleg tega, da nas spozna med sabo, je želela pri njem kupiti tudi vino in olivno olje, ki ju pri Ivanu sami izdelujejo.

Ivan nas je takoj peljal v plac, kjer vadijo. To je bila koliba sredi vinograda, v njej pa set bobnov, nekaj feršterkerjev, mešalka pa miza in še kakšen stol. Prostora je bilo ravno dovolj, da smo se vsi štirje spravili notri. Bajе, da so takrat ene ta male pupe, ki so tudi uporabljale ta plac za vaje z bandom, držale rekord placa, saj so naenkrat vadile s sedmimi letečimi sršeni v prostoru.

Ker se z Ivanom tudi glasbeno nismo od prej poznali, smo šli igrati, čim smo usposobili opremo. S sabo sem imel kontrabas. Po prvih nekaj zaigranih taktih smo ugotovili, da je kontrabas prepotiho. Naši poskusi ozvočevanja niso bili preveč uspešni. Potem sem vzel v roke Ivanovo bas kitaro, ki sem jo lahko priklopil na ojačevalec. Bas ni bil zelo naglas, ampak zadosti, da smo ga vsi slišali kljub Ivanovemu bobnanju. Blanka pa Žiga sta bolj svetila zraven. Blanka se je sicer trudila z nekimi zvončki, ampak njej niso jasne niti osnove glasbe, ima pa v sebi nekaj, s čimer lahko ljudi prepriča v nasprotno. Že po prvem odigranem jamu/komadu, nam je bilo jasno, da je zasedba v redu.

Potem nam je Ivan dal za poslušat posnetke enega od njegovih bendov. Glasba se mi je zdela malo čudna in nerazumljiva. Kot da bi se različni instrumenti ritmično ne ujemali čisto.

Ivan mi je med poslušanjem uspel razložiti, da je poanta v tem, da isti časovni interval, recimo mu takt, razdeliš na različne načine. Takt tako na primer basist razdeli na štiri enake dele, bobnar pa na sedem. Vsak takt se obema začne v istem trenutku.

To sva z Ivanom tudi probala in približno nama je uspelo. Težko je igrati na tak način, saj zahteva izredno koncentracijo in natančnost, sliši pa se čisto odfukano. Pomagala sva si z matrico, posneto na računalnik. Preizkušala sva različne delitve.

Vmes se je Ivan razgovoril in nam začel pripovedovati o sceni in svojih izkušnjah. Povedal nam je zgodbo o tem, kako je na eni vaji z bandom, s katerim so eksperimentirali na tak način, eden od članov kar naenkrat vzkliknil: »Pa to je Najlon! Mi igramo Najlon!« Tako je bend dobil ime. Prav tako pa so poimenovali tudi glasbeno zvrst, v kateri za isti časovni interval uporabljamo in kombiniramo različne delitve naenkrat. Število delov, na katere časovni interval razdelimo je poljubno.

Ivanu osnovo predstavljajo praštevila. Delitve taktov, ki jih je kombiniral, so bile na 2, 3, 5, 7, ... delov. Ena Ivanovih najljubših kombinacij je kombinacija trojke in petke in tudi meni je bila všeč, ko sva jo igrala. Preizkusila sva nekaj različnih kombinacij in se strinjala, da je treba za natančno in dobro izvedbo dosti vaje. Kot so mi povedali klasični glasbeniki, se takega načina igranja učijo tudi na akademijah za glasbo.

Na koncu je bil Ivan zadovoljen in je rekel, da zna to igrati malo basistov. Tudi jaz sem bil zadovoljen, saj mi je to odprlo novo dimenzijo, ki mi je bila sicer teoretično znana, v praksi pa sem jo bolj malo preizkušal.

Najlon kot koncept mi je zelo všeč. Bend Najlon, ki igra glasbo najlon, pa je po mojem mnenju eden inovativnejših bendov na splošno. V času, ko se govori, da se v glasbi ne da nič več novega narediti, mi oni kažejo nekatere od še neizkoriščenih glasbenih možnosti.